

Zbierka súdnych rozhodnutí

Vec T-661/24

Česká republika
proti
Európskej komisii

Rozsudok Všeobecného súdu (tretia komora) z 15. júla 2026

„Mimozmluvná zodpovednosť Únie – EPZF a EPFVR – Rozsudok, ktorým sa zrušuje rozhodnutie Komisie o vylúčení určitých výdavkov vynaložených členskými štátmi v rámci EPZF a EPFVR z financovania Úniou – Vrátenie neoprávnene získanej sumy Komisiou – Odmietnutie Komisie zaplatiť úroky z preplatku – Povinnosť vyplatiť úroky – Paušálna náhrada za stratu pôžitkov vyplývajúcich zo sumy, ktorá bola neoprávnene vyplatená Komisii – Článok 266 ZFEÚ – Dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom“

Vlastné zdroje Európskej únie – Zaplatenie pohľadávky prislúchajúce Komisii – Splatné úroky – Rozsudok, ktorým sa zrušuje finančná oprava uložená v rámci Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka (EPFRV) – Vrátenie súm zodpovedajúcich finančnej oprave Komisiou dotknutému členskému štátu – Povinnosť zaplatiť tomuto členskému štátu úroky z vrátenej sumy – Neexistencia

(Článok 266 ZFEÚ; nariadenie Komisie č. 908/2014, článok 34 ods. 8 druhý pododsek)

(pozri body 45, 46, 48 – 51, 53, 58, 66, 67, 73, 74)

Zhrnutie

Všeobecný súd, na ktorý bola podaná žaloba o náhradu škody, ktorú zamietol, sa vyjadril k vykonávacím opatreniam, ktoré má Európska komisia prijať v súlade s článkom 266 prvým odsekom ZFEÚ vo veci vyplatenia úrokov zo strany Komisie, ktoré súvisia so zaplatením sumy členskému štátu v nadväznosti na rozsudok o zrušení rozhodnutia, ktorým sa z financovania Európskou úniou vylučujú určité výdavky vynaložené členskými štátmi v rámci Európskeho poľnohospodárskeho záručného fondu (EPZF), ako aj v rámci Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka (EPFRV) a ktorým sa tomuto štátu ukladá finančná oprava v rámci tohto posledného uvedeného fondu.

Komisia sa vo svojom vykonávacom rozhodnutí 2018/873¹ týkajúcom sa Českej republiky rozhodla uplatniť paušálnu finančnú opravu (ďalej len „sporná finančná oprava“) na vyplatenie platby z EPFRV, a to z dôvodu výdavkov, ktoré boli údajne vynaložené v rozpore s právom Únie. Všeobecný súd zrušil toto rozhodnutie svojím rozsudkom Česká republika/Komisia², v nadväznosti na ktorý Komisia prijala vykonávacie rozhodnutie 2020/859, ktorým bola dotknutá suma vrátená bez priznania úrokov.

Listom z 26. novembra 2024 Česká republika požiadala Komisiu, aby jej zaplatila úroky za obdobie od 10. augusta 2018, keď bola vykonaná sporná finančná oprava, do 27. októbra 2020, keď Komisia vrátila sumy, ktorých sa týkala uvedená oprava (ďalej len „sporné obdobie“).

Posúdenie Všeobecným súdom

V prvom rade Všeobecný súd konštatoval, že povinnosť vyplatiť úroky, ako bola vyvodená v judikatúre, a najmä v rozsudku Súdneho dvora Komisia/Deutsche Telekom³, bola založená na kontexte odlišnom od prejednávanej veci, v ktorom bola suma neoprávnene získaná od jednotlivca podliehajúceho verejnej správe, ktorý mal teda právo na vyplatenie úrokov kompenzujúcich nedostupnosť tejto sumy. V rámci zdieľaného riadenia je však plnenie rozpočtu Únie vyčleneného na EPFRV a vykonávanie tohto fondu Únie delegované na členské štáty, ktoré teda nemožno považovať za jednotlivcov podliehajúcich verejnej správe, v dôsledku čoho situácia v prejednávanej veci sa líši od okolností vyššie uvedeného rozsudku. Keďže úvahy obsiahnuté v rozsudku Súdneho dvora Komisia/Deutsche Telekom nezohľadňujú povahu vzťahu medzi členskými štátmi a Komisiou ani osobitosti týkajúce sa zdieľaného riadenia, ani poskytovanie finančných prostriedkov Únie členskými štátmi na základe delegovania, nie sú priamo uplatniteľné v súvislosti so zrušením rozhodnutia, ktorým sa členskému štátu ukladá finančná oprava.

V druhom rade Všeobecný súd konštatoval, že automatická a bezpodmienečná povaha povinnosti vyplatiť úroky, ako bola vyvodená v rozsudku Súdneho dvora Komisia/Deutsche Telekom, spočíva síce implicitne, avšak nevyhnutne na predpoklade, že v dôsledku zrušenia rozhodnutia ukladajúceho povinnosť zaplatiť inštitúcii určitú sumu vznikne adresátovi tohto rozhodnutia skutočná a určitá škoda z dôvodu straty pôžitkov vyplývajúcich zo sumy, ktorá mu má byť vrátená. Finančná oprava, o akú ide vo veci samej, je však súčasťou komplexného súboru finančných tokov prebiehajúcich počas celej doby vykonávania programu rozvoja vidieka. Na rozdiel od situácií uvedených v rozsudku Komisia/Deutsche Telekom teda nie je isté, či zrušenie rozhodnutia týkajúceho sa finančnej opravy automaticky znamená takúto stratu pôžitkov pre členský štát z dotknutej sumy.

V tejto súvislosti Všeobecný súd po prvé zdôraznil, že členské štáty využívajú predbežné financovanie na zaplatenie výdavkov z EPFRV, v dôsledku čoho v zásade nie sú povinné vynaložiť svoje vlastné finančné zdroje na to, aby mohli uskutočňovať tieto výdavky. Po druhé finančná oprava nevyhnutne neznamená, že členský štát musí vykonať platbu Komisii priamo zo svojich

¹ Vykonávacie rozhodnutie Komisie (EÚ) 2018/873 z 13. júna 2018, ktorým sa z financovania Európskou úniou vylučujú určité výdavky vynaložené členskými štátmi v rámci Európskeho poľnohospodárskeho záručného fondu (EPZF) a v rámci Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka (EPFRV) (Ú. v. EÚ L 152, 2018, s. 29).

² Rozsudok z 19. decembra 2019, Česká republika/Komisia (T-248/18, EU:T:2019:876).

³ Rozsudok z 11. júna 2024, Komisia/Deutsche Telekom (C-221/22 P, EU:C:2024:488).

vnútroštátnych zdrojov. Suma finančnej opravy sa totiž odpočíta od priebežných platieb alebo platby zostatku uskutočnených Komisiou ako náhrada iných výdavkov vynaložených členským štátom v rámci programu rozvoja vidieka⁴.

Všeobecný súd teda konštatoval, že vzhľadom na neistotu, pokiaľ ide o vplyv finančnej opravy na vnútroštátne zdroje členského štátu, z judikatúry nemôže vyplývať, že by Komisia mala zásadnú, absolútnu a bezpodmienečnú povinnosť automaticky vyplatiť úroky v rámci výkonu rozsudku, ktorým sa zrušuje rozhodnutie o uložení finančnej opravy v rámci EPFRV.

V treťom rade Všeobecný súd zdôraznil, že v prejednávanej veci suma, ktorú Komisia poskytla Českej republike v rámci predbežného financovania, znížená o sumu spornej finančnej opravy, bola v zásade v spornom období, počas ktorého bola uvedená finančná oprava vykonaná, aj naďalej k dispozícii, pretože postup zúčtovania predbežného financovania⁵ sa začal až v roku 2023. Okrem toho nebol predložený nijaký dôkaz preukazujúci nedostupnosť alebo nedostatočnosť predbežného financovania ani žiadny dôkaz preukazujúci skutočné použitie vnútroštátnych zdrojov na kompenzáciu vrátenia výdavkov, ktoré boli v rámci spornej finančnej opravy dočasne vyhlásené za neoprávnené.

Za týchto podmienok a napriek tomu, že od príjemcov sa nevymáhali sumy, ktorých sa týkala sporná finančná oprava, nemožno konštatovať, že v dôsledku spornej finančnej opravy došlo k faktickému vynaloženiu vnútroštátnych zdrojov dotknutého členského štátu ani *a fortiori* k strate pôžitkov tohto členského štátu zo sumy zodpovedajúcej tejto finančnej oprave.

Všeobecný súd teda dospel k záveru, že vyplatenie úrokov nepredstavovalo vykonávacie opatrenie, ktoré mala Komisia prijať v nadväznosti na rozsudok z 19. decembra 2019, Česká republika/Komisia, v súlade s povinnosťami, ktoré jej vyplývajú z článku 266 prvého odseku ZFEÚ.

⁴ V súlade s článkom 34 ods. 8 druhým pododsekom vykonávacieho nariadenia Komisie (EÚ) č. 908/2014 zo 6. augusta 2014, ktorým sa stanovujú pravidlá uplatňovania nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1306/2013 vzhľadom na platobné agentúry a ostatné orgány, finančné hospodárenie, schvaľovanie účtovných závierok, pravidlá kontroly, zábezpeky a transparentnosť (Ú. v. EÚ L 255, 2014, s. 59).

⁵ Stanovená v článku 35 ods. 4 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1306/2013 zo 17. decembra 2013 o financovaní, riadení a monitorovaní spoločnej poľnohospodárskej politiky a ktorým sa zrušujú nariadenia Rady (EHS) č. 352/78, (ES) č. 165/94, (ES) č. 2799/98, (ES) č. 814/2000, (ES) č. 1290/2005 a (ES) č. 485/2008, v znení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2021/2116 z 2. decembra 2021 (Ú. v. EÚ L 435, 2021, s. 187).